

Oarba Maria

Nordul comitatului Wales din Anglia constituie un ținut montan sălbatic și stâncos: munți înălțându-se abrupt, râpe adânci în care, de pe pereții stâncilor, se prăvălesc pâraie de multe și cascade vijelioase și ici și colo o pășune acoperită cu o sărăcăcioasă iarbă de munte pentru oi și capre.

„Maria cea oarbă” atârnă cu dragostea ei profundă de ținutul ei natal. Ea n-ar fi schimbat muntele sălbatic, sterp, pe care locuia, nici cu cel mai bogat ținut de pășune din Anglia, iar coliba, în care locuise cincizeci de ani, n-ar fi dat-o nici pentru cea mai frumoasă casă din satul învecinat.

Coliba era pe coasta unui lanț muntos înalt. De jur-împrejur erau blocuri mari de stâncă, într-o dezordine haotică. Prin mijloc șerpuieste cărarea de la căsuța la drumul de țară. Printre blocurile de stâncă se cățarau oi și capre, ca să pască iarba neîndestulătoare. Zumzetul albinelor harnice, care extrăgeau suc dulc din iarba-neagră ca să-l prelucreze în miere aurie, umplea văzduhul. Ferigile și florile sălbatice se iveau din crăpături și de sub stânci, oriunde se găsea un locșor ferit.

Vârfuri de stânci, golașe, semețe, priveau din trei părți în jos, spre coliba mică; și când după o ploaie mai mare soarele lumina numeroasele cursuri de apă, prelingându-se de sub stânci, atunci părea că fire argintii ar fi fost țesute de o mână nevăzută peste vârfulurile sure ale munților.

De la căsuța Mariei te bucurai de o priveliște minunată peste marea largă, agitată, care spală picioarele munților. Era deosebit de frumos când într-o seară senină de vară, razele aurii ale soarelui care apunea, făceau ca geamurile ferestrei căsuței simple să scânteieze ca de foc, în timp ce munții înconjurători apăreau ca scufundați în purpură, iar marea, situată jos de tot, lumina și scânteia, ca și când ar fi stropită cu o ploaie de foc, până când apoi, în sfârșit, umbrele nopții se apropiiau și culorile incandescente păleau. În asemenea seri, câte un drumeț care trecea prin apropiere, pe lângă colibă, se oprea ca vrăjit și nu-i ajungea cât putea să vadă din minunata priveliște.

Era într-o asemenea seară de vară, când Maria ședea în vechiul ei fotoliu, în fața ușii locuinței ei. Tocmai își pusese deoparte lucrul de mână și luase în mână o carte mare. Ochii ei orbi erau îndreptați în sus, în timp ce degetele ei alunecau peste literele tipărite în relief. Din când în când își împreuna mâinile și atunci juca un zâmbet pe fața ei pașnică.

În timp ce ea ședea așa acolo, totul în jur fiind învăluit într-o tăcere adâncă, au răsunat deodată pași pe pământul stâncos; și dacă Maria ar fi putut să vadă, ar fi observat un călător în haine de turist, care era aparent foarte mirat de a vedea căsuța singuratică și pe proprietara ei. A rămas pe loc o clipă, ca s-o privească mai de aproape pe interesanta femeie bătrână și apoi a luat o înfățișare ca și cum ar fi vrut să-și continue drumul. Dar chiar dacă Maria nu putea să-l vadă pe străin, ea observase totuși cu auzul ei fin, că cineva, și anume un bărbat, era în apropiere. De aceea i-a strigat:

„Dragă domnule, luați o clipă loc pe scaunul de acolo! Vă rog, faceți unei femei bătrâne plăcerea să poată să vă ofere un pahar cu lapte bătut. Nu este minunată priveliștea de aici? Uitați-vă numai la munții de dincolo, cât de frumoși sunt, și apoi la mare, jos, cum sclipește, și la acel pârâu mic, care saltă așa de vioi peste blocurile de stâncă, în vale.”

La invitația prietenoasă, străinul a luat loc și acum o privea foarte uimit pe vorbitoare.

„Mi s-a spus”, a remarcat el pe când ea tăcea, „că aici în apropiere locuiește o femeie bătrână, căreia i se spune «oarba Maria»; dar abia pot să cred că dumneavoastră sunteți aceea. Pare că vă bucurați la fel de mult de priveliște, ca mine.”

„Da, este adevărat, sunt oarbă”, a fost răspunsul; „dar în minte încă văd tot ce mă înconjoară. A existat o vreme - în orice caz, sunt mulți ani de atunci - când puteam să privesc minunatul ținut cu ochii mei trupești; dar lui Dumnezeu I-a plăcut să-mi ia lumina ochilor și să facă totul întunecos pentru mine.”

„Dar nu vă face foarte nefericită că nu mai puteți să vedeți și să admirați această minunată imagine, munții puternici, marea maiestuoasă și minunatul cer albastru de deasupra? Pare totuși că iubiți foarte mult natura frumoasă.”

Ochii oarbei s-au umplut de lacrimi. Cu glas tremurat, care abia treptat a devenit mai ferm, a răspuns:

„Ah, dragă domnule, nu mă întrebați de așa ceva. O iubesc așa de mult! Încă mult timp după ce îmi pierdusem lumina ochilor, am fost foarte indignată și aproape în răzvrătire față de Dumnezeu, pentru că mă încercase atât de greu. Dar acum pot să laud Numele Său. Acum văd ceva mai bun și mai minunat decât munții și marea. Îl văd cu ochii credinței pe Isus, Mântuitorul meu, și simt dragostea Sa. El mi-a făcut inima calmă și liniștită de tot și privesc, tânjind, după acel loc minunat pe care El l-a pregătit pentru mine și unde mă voi odihni la El pentru totdeauna. Veți ierta îndrăzneala unei femei bătrâne? Dumneavoastră puteți să vedeți bine. Puteți să admirați: munții, marea și toate celelalte care există aici. Dar spuneți-mi, dragă domnule, ați privit vreodată acea imagine minunată pe care Dumnezeu v-a pus-o în fața ochiului spiritual: Isus Hristos, Fiul Său preaiubit, pe cruce, unde Și-a dat viața pentru dumneavoastră?”

Călătorul n-a răspuns imediat. Emoționat, ochii săi erau fixați pe femeia bătrână de lângă el. Cât de venerabilă arăta cu părul ei argintiu, care se revărsa de sub pălăria cu formă ciudată, obișnuită la țară! Ce pace adâncă era pe fața ridată! În sfârșit, a spus:

„Încă n-am meditat mult asupra acestor lucruri, dragă doamnă; dar vă promit că începând din ziua aceasta o voi face mai mult. Nu voi uita niciodată această seară și ceea ce mi-ați spus.”

„Să dea Dumnezeu, dragă domnule, și El să vă binecuvânteze! Ce m-aș face eu, o sărmană femeie oarbă, dacă nu L-aș avea pe Mântuitorul meu? Acum nu mai sunt niciodată singură, pentru că El este permanent cu mine. Eu pot să cânt cu psalmistul: «Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine; toiagul Tău și nuiaua Ta mă mângâie.» (Psalmul 23.4) Nu mai am multe zile de petrecut pe acest pământ, dar moartea nu mă sperie, pentru că Isus a spălat toate păcatele mele în sângele Său și când voi părăsi munții mei și marea mea, voi merge spre acele câmpii minunate, unde Îl voi vedea față în față. Sper că vă voi revedea acolo, dragă domnule. Îl voi ruga pe Mântuitorul meu să vă deschidă ochii, ca întâi să învățați să vă recunoașteți pe dumneavoastră înșivă ca pierdut, iar apoi pe Isus Hristos ca Mântuitor al dumneavoastră.”

Călătorul și-a luat rămas-bun, deoarece pentru el era timpul să-și continue drumul. Ce-i drept, soarele încă nu apusese, marea și munții încă mai străluceau în aur și purpură, totuși, noaptea nu mai era departe. El a mai aruncat o ultimă privire spre femeia bătrână, care părea să creadă că vizitatorul ei s-a îndepărtat. Măinile ei erau împreunate deasupra Bibliei, buzele ei se mișcau ca în rugăciune și o expresie strălucitoare era pe fața ei. Era reflexia soarelui care apunea? Nu, era imaginea în oglindă a păcii care îi umplea sufletul, ca și oglindirea gloriei acelei țări mai bune pe care o privea în duh și unde o atrăgea cu toate fibrele inimii ei.

Străinul s-a întors în tăcere și și-a urmat drumul în vale, pierdut în meditație profundă. Începea să amurgescă și încet, stelele apăreau pe cerul care se întuneca. Secera argintie a lunii a apărut și a revărsat lumina ei palidă peste munți și se oglindea în valurile mării, care, fremătând încet, se spargeau de piciorul stâncilor. Era o seară minunată, splendidă!

Au trecut ani de atunci. Oarba Maria a părăsit de mult coliba ei izolată de la marginea muntelui și rămășițele ei muritoare se odihnesc sub o piatră frumoasă din cimitirul satului. Cine i-a pus

această piatră? Orice om din sat poate s-o relateze. Era, nu mult după moartea bătrânei femei, când într-o zi a venit un domn străin în sat și a vorbit cu locuitorii satului despre Isus. El s-a informat și despre „oarba Maria” și când a fost dus la mormântul ei, el a fost foarte emoționat și după o vreme a fost ridicată o piatră frumoasă peste mormântul ei, în care erau dăltuite cuvintele:

„Ochii tăi Îl vor vedea pe Împărat în frumusețea Lui; vor privi țara întinzându-se departe.”
(Isaia 33.17.)

Titlul original: „Die blinde Maria”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 253-258.